

POE: COR CIENTÍFIC

ELS ANTECEDENTS DE LA CIÈNCIA-FICCIÓ

FERNANDO J. BALLESTEROS ROSELLÓ i EUSEBIO V. LLÁCER LLORCA

En parlar sobre els orígens de la ciència-ficció i la literatura d'anticipació, immediatament pensem en els noms de Herbert G. Wells o Jules Verne, prolífics autors de les acaballes del XIX i font d'inspiració de generacions posteriors. Pocs hi inclouen Edgar Allan Poe, autor de començament del mateix segle i font d'inspiració dels ja mencionats. I és que si Verne i Wells van ser els pares de la ciència-ficció, sens dubte Poe va ser-ne l'avi.

Paraules clau: Poe, ciència, ciència-ficció, literatura.

■ CIÈNCIA EN LA LITERATURA

És impossible comprendre l'obra d'Edgar Allan Poe sense entendre la seua passió per la ciència, i com aquesta va modular bona part de la seua producció literària. Aquesta passió per la ciència, i en particular per l'astronomia, li va ser inoculada pels seus pares adoptius, John i Frances Allan. Quan Edgar tenia dotze anys, John Allan va posar a la seua disposició un petit telescopi refractor (que avui dia és possible contemplar a la casa museu de Poe a Baltimore) amb el qual el petit Edgar passava les nits observant el cel des del pòrtic de sa casa i aprenent els fonaments de l'astronomia. Aquesta inclinació per l'observació astronòmica mai el va abandonar. Posteriorment, durant el seu pas per la universitat en Charlottesville, a més dels dots evidents en humanitats, el jove Poe va mostrar notables aptituds per a la física i les matemàtiques. Aquest substrat definirà el caràcter de la seua literatura.

Poe fa servir sovint el llenguatge científic com a recurs discursiu per a incrementar la versemblança del text, cosa que demostra que estava al dia i tenia un bon nivell de coneixements científics i tècnics. Això li permeté assolir tal grau de credibilitat que, en algunes ocasi-

ons, fets inventats per Poe van aconseguir passar com reals. Un exemple el tenim en «The Balloon Hoax», que narra la història de la suposada primera travessia transoceànica en dirigible, i que va aconseguir publicar com a notícia real en el periòdic *New York Sun*, el 13 d'abril de 1844. El fragment següent descriu el mecanisme de tracció del dirigible en qüestió, el *Victoria* (Poe, 2009):

L'hèlix consistia en un eix buit de bronze de 18 polzades de llarg, en el qual, sobre una semiespiral inclinada en un angle de quinze graus, passava una sèrie de radis de fil d'acer de dos peus de llarg, que es projectaven a un peu de distància a cada costat. Aquests radis estaven units en els seus punts per dues bandes de fil aplanat; constituïen, doncs, el bastiment de l'hèlix, la qual es completava mitjançant un folre de seda impermeabilitzada, tallada de manera que seguira l'espiral i presentara una superfície suficientment unida. L'hèlix es trobava sostinguda en els dos caps del seu eix per braços de bronze que baixaven del bastiment superior. Aquests braços tenien orificis en la part inferior, on els pius de l'eix podien girar lliurement. De la porció de l'eix més propera a la barqueta eixia una tija d'acer que connectava l'hèlix amb l'engranatge

d'una màquina de ressort fixada en la barqueta. Fent funcionar aquest ressort o corda s'aconseguia que l'hèlix girara a gran velocitat, comunicant un moviment pro-

«POE ES DIFERENCIA
D'ALTRES ESCRITORS
CONTEMPORANIS PERQUÈ,
EN COMPTE DE FER ÚS
D'ELEMENTS FANTÀSTICS
O SOBRENATURALS,
EXPLICA EL COMPONENT
SORPRENENT O
MERAVELLÓS DELS SEUS
RELATS A PARTIR DE LA
CIÈNCIA»

gressiu a l'aeronau. Gràcies a un timó es feia que aquesta seguira qualsevol rumb.¹

La descripció no sols sembla realista: és completament funcional; el text d'aquesta falsa notícia és científicament impecable. Així ho defensa la nota de retracció (atribuïda al mateix Poe) que el *New York Sun* va haver de publicar dos dies després (Mabbott, 2000):

Les cartes que han arribat del sud el proppassat dissabte a la nit no han proporcionat confirmació de l'arribada del globus des d'Anglaterra, les particularitats del qual ha explicat el nostre corresponent i hem detallat en el nostre extra. Ens inclinem a pensar que la notícia és errònia. La descripció del globus i del viatge es va redactar amb una precisió i habilitat científica calculades per a obtenir crèdit indiscutible i es va llegir amb gran plaer i satisfacció. Nosaltres no pensem pas que siga un projecte tan impossible.²

Tant en aquest text com en molts altres, Poe es diferencia d'altres escriptors contemporanis perquè, en compte de fer ús d'elements fantàstics o sobrenaturals, explica el component sorprenent o meravellós dels seus relats a partir de la ciència. Per això els seus escrits són sovint obres d'anticipació. No és gens estrany que 75 anys després, el 1919, el dirigible *R34*, amb un aspecte bastant paregut a la il·lustració del *Victoria* que acompanyava l'article del *Sun*, es convertira en el primer dirigible a travessar l'Atlàntic.

Un relat anterior que té per protagonista un altre viatge en globus i unes sorprenents dosis de ciència és «The Unparalleled Adventure of One Hans Pfaall», de 1835, escrit inicialment amb pretensions de *hoax* (Walsh, 2006). S'hi explica la història de Hans Pfaall, que, per fugir dels deutes que l'assetgen, escapa en un globus aerostàtic fins a arribar a la Lluna. Avui dia la gesta ens pot semblar risible, però el 1835 no es conei-

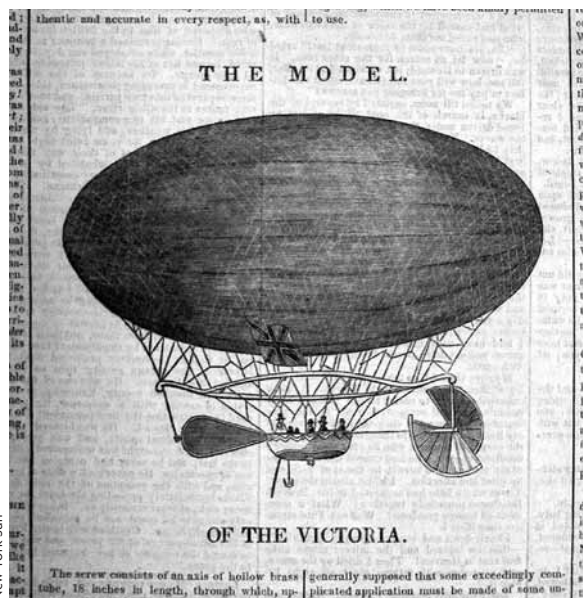
¹ The screw consists of an axis of hollow brass tube, 18 inches in length, through which, upon a semi-spiral inclined at 15 degrees, pass a series of steel-wire radii, 2 feet long, and thus projecting a foot on either side. These radii are connected at the outer extremities by 2 bands of flattened wire; the whole in this manner forming the framework of the screw, which is completed by a covering of oiled silk cut into gores, and tightened so as to present a tolerably uniform surface. At each end of its axis this screw is supported by pillars of hollow brass tube descending from the hoop. In the lower ends of these tubes are holes in which the pivots of the axis revolve. From the end of the axis which is next the car, proceeds a shaft of steel, connecting the screw with the pinion of a piece of spring machinery fixed in the car. By the operation of this spring, the screw is made to revolve with great rapidity, communicating a progressive motion to the whole. By means of the rudder, the machine was readily turned in any direction.

² The mails from the South last Saturday night not having brought a confirmation of the arrival of the Balloon from England, the particulars of which from our correspondent we detailed in our Extra, we are inclined to believe that the intelligence is erroneous. The description of the Balloon and the voyage was written with a minuteness and scientific ability calculated to obtain credit everywhere, and was read with great pleasure and satisfaction. We by no means think such a project impossible.

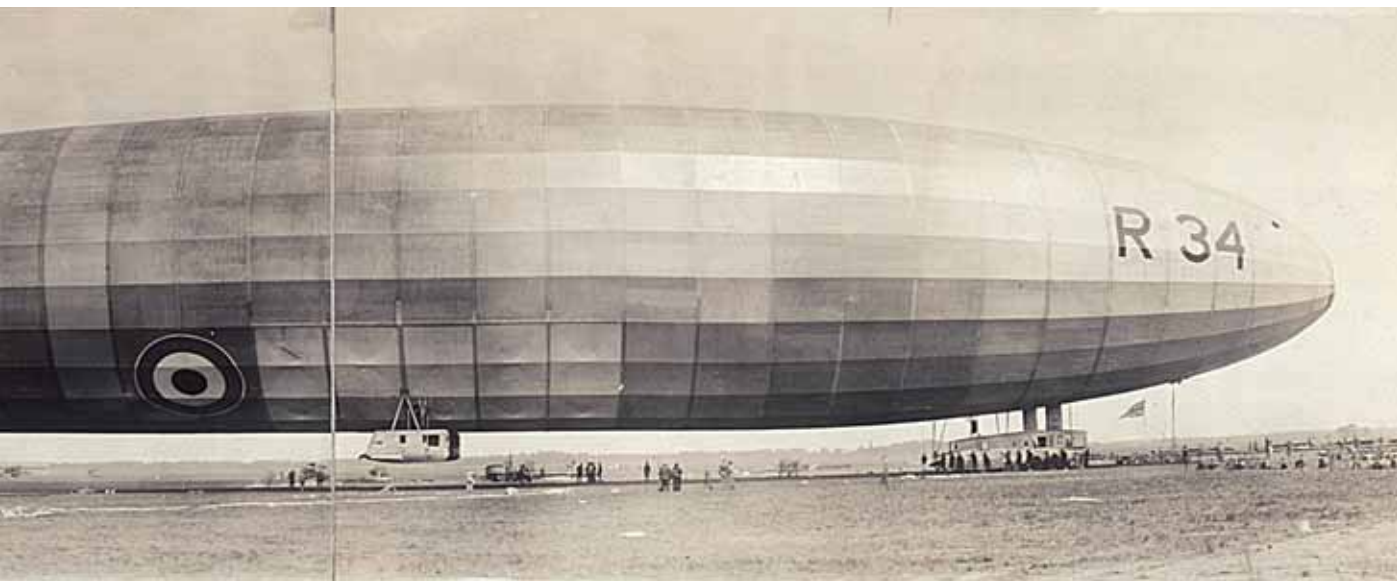
Manhattan News Service / Library of Congress

El 1919, el dirigible *R34* va ser el primer a travessar l'Atlàntic. 75 anys abans, Poe havia escrit una història sobre un dirigible capaç de travessar aquest oceà, el *Victoria*, i havia aconseguit publicar la història com a real al *New York Sun*. El disseny del dirigible de Poe guardava un cert paregut amb el que finalment va aconseguir la gesta.

New York Sun

«DE VEGADES POE VA TRACTAR D'USAR EL SEU MESTRATGE LITERARI PER A CONTRIBUIR AL CONEIXEMENT CIENTÍFIC. EN PLE APOGEU DE L'INDUCTIVISME, POE LAMENTA L'EXCESSIVA CONFIANÇA DE LA CIÈNCIA EN EL MÈTODE INDUCTIU-DEDUCTIU»

xia bé fins on s'estenia l'atmosfera de la Terra, que ben bé podia arribar fins a la Lluna, amb la qual cosa ambdós mons compartirien una mateixa atmosfera. Si aquesta haguera estat la situació real, no hi hauria hagut inconvenient perquè un globus arribara fins a l'altura de la Lluna, encara que l'elevada velocitat amb què aquesta orbita al voltant de la Terra hauria implicat un allunatge summament problemàtic. Aquesta idea va ser inspiració directa de la novel·la *The Ragged Astronauts* (Shaw, 1988), en la qual dos mons besons i pròxims, Land i Overland, comparteixen atmosfera i els viatges entre ambdós mons es realitzen en globus.

En la història de Hans Pfaall podem trobar un altre exemple d'anticipació. El globus de Pfaall està farcit d'un gas desconegut extremadament lleuger i l'elaboració del qual ens és narrada en el relat (Beaver, 1976):

Me les vaig apanyar per portar de nit, a un lloc distant a l'est de Rotterdam, cinc envasos folrats de ferro, amb capacitat per a prop de cinquanta galons cadascun, i un altre encara més gran, sis tubs d'estany de tres polzades de diàmetre i deu peus de llarg, amb la forma apropiada; una quantitat de certa substància metàl·lica, o semimetàl·lica, que no esmentaré, i una dotzena de marraixes d'un àcid summament comú. El gas produït per aquestes substàncies no l'ha aconseguit ningú més que jo, o, almenys, no s'ha aplicat mai a propòsits similars. Tan sols puc dir aquí que és *un dels constituents*

de l'azot, tant de temps considerat com irreductible, i que té una densitat 37,4 vegades menor que la de l'hidrogen.³

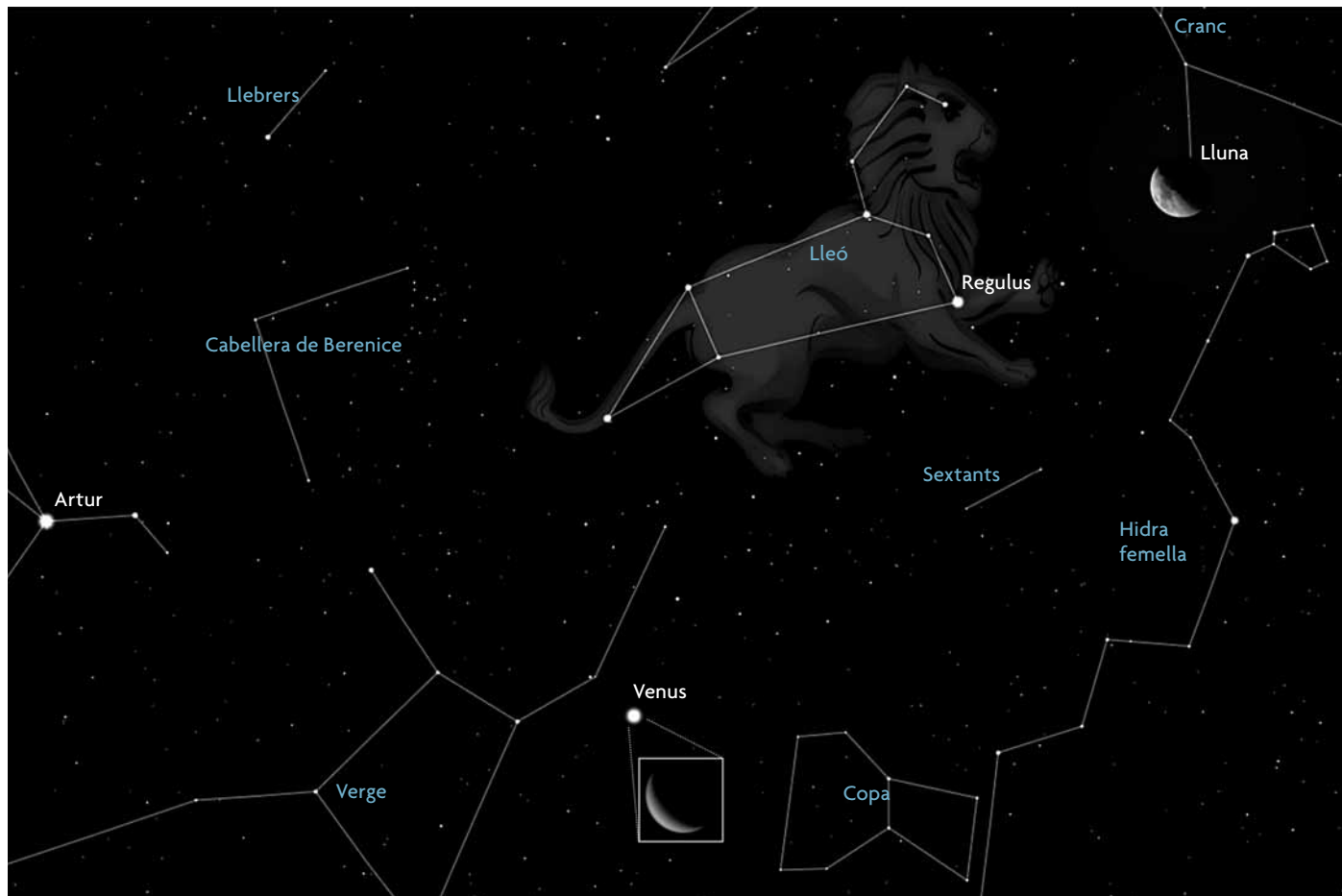
«ÉS IMPOSSIBLE
 COMPRENDRE L'OBRA
 D'EDGAR ALLAN POE SENSE
 ENTENDRE LA SEUA PASSIÓ
 PER LA CIÈNCIA, I COM
 AQUESTA VA MODULAR
 BONA PART DE LA SEUA
 PRODUCCIÓ LITERÀRIA»

Seixanta anys després, el químic escocès William Ramsey descobria l'heli, un element químic desconegut en la Terra, la presència de la qual s'havia inferit tres dècades abans en l'espectre solar i que presenta marcadament similituds amb el gas de Pfaall. Per començar, és un gas extraordinàriament lleuger (només l'hidrogen és més lleuger), i el mètode de preparació de Ramsey recorda enormement l'usat per Pfaall. Consisteix a abocar àcid sulfúric (un àcid molt comú) so-

bre el mineral cleveïta (una peculiar substància metàl·lica).

Els anteriors són exemples de textos en què la ciència s'usa de manera explícita. Però aquesta és un substrat que amera tota l'obra de Poe. I així, a vegades la trobarem en els passatges més insospitats, com el

³ I then took opportunities of conveying by night, to a retired situation east of Rotterdam, five iron-bound casks, to contain about fifty gallons each, and one of a larger size; six tin tubes, three inches in diameter, properly shaped, and ten feet in length; a quantity of a particular metallic substance, or semi-metal, which I shall not name, and a dozen demijohns of a very common acid. The gas to be formed from these latter materials is a gas never yet generated by any other person than myself – or at least never applied to any similar purpose. I can only venture to say here, that it is a constituent of azote, so long considered irreducible, and that its density is about 37.4 times less than that of hydrogen.

Fernando Ballesteros

En el poema «Ulalume» s'amaguen referències astronòmiques reals. El text fa al·lusió a la constel·lació del Lleó, i a les fases creixents de la Lluna i Venus. Tenint en compte aquestes dades, i que el poema va ser publicat al desembre de 1847, però fa referència al mes d'octubre, es va poder determinar la data de creació del poema: el 31 d'octubre de 1847. Aquell dia, tal com podem veure en la imatge, tant la Lluna com Venus estaven en quart creixent, després d'haver travessat aquest últim la constel·lació del Lleó.

«LA MAJOR APORTACIÓ DE POE VA SER LA SOLUCIÓ A UN DELS MAJORS MISTERIS DE LA COSMOLOGIA: PER QUÈ LA NIT ÉS FOSCA. AQUESTA SENZILLA OBSERVACIÓ VA CONSTITUIR UN DELS PRINCIPALS ENIGMES CIENTÍFICS FINS BEN ENTRAT EL SEGLE XX»

poema «Ulalume», publicat al desembre de 1847, del qual triem tot seguit aquests fragments en què hem remarcat algunes frases en cursiva (Poe, 2009):⁴

Els cels eren grisos i ombrívols;
les fulles crispades i seques—
les fulles marcides i seques.

Era nit en el solitari octubre

[...]

I mentre, aleshores, la nit envellia
i que els quadrants estel·lars indicaven l'aurora—
i que els quadrants estel·lars delataven l'aurora—
al terme del nostre camí un líquescient
i nebulós esclat va néixer
del qual sorgí *un miraculós creixent*
que s'elevà amb un doble corn—
el diamantí creixent d'Astarté
distint amb el seu doble corn.

I vaig dir: «És *més càlida que Diana*—
rodola a través d'un èter de sospirs—

⁴ Nota del traductor: Trad. de Xavier Benguerel. 1982, *El corb i altres poemes*. Edicions del Mall. Barcelona.

folga en una regió de sospirs:
 ha vist que les llàgrimes no s'eixuguen
 en aquestes galtes, on el verm mai no mor,
 i ha vingut *de més enllà dels estels del Lleó*
 per assenyalar-nos la senda dels cels—
 la gran calma letea dels cels—
 ha vingut a despit del Lleó,
a il·luminar-los amb els seus ulls brillants—
ha vingut a través de l'antra del Lleó,
 amb amor dins els ulls lluminosos.»⁵

Arthur Hobson Quinn, famós biògraf de Poe que coneixia la seua faceta d'astrònom aficionat, ja es va preguntar el 1941 si el passatge anterior amagava alguna referència astronòmica real (Quinn i Rosenheim, 1941). En aquest cas, «els estels del Lleó» seria una al·lusió a la constel·lació del Lleó. El text esmenta també l'aparició d'«un miraculós creixent», que habitualment s'interpretaria com una referència a la Lluna. Però en el text l'identifica amb la deessa fenícia Astarté (associada al planeta Venus) i una mica més avant el contraposa i compara amb Diana (deessa romana de la Lluna), cosa que sembla invalidar la identificació amb la Lluna.

Tot encaixa si ens adonem que Venus presenta fases, com la Lluna, fàcilment visibles amb un petit telescopi. Poe les degué observar en moltes ocasions. Es deu tractar per tant d'un creixent, no de Lluna, sinó de Venus. També diu el text que Astarté «ha vingut de més enllà dels estels del Lleó», és a dir, que Venus devia haver acabat de travessar la constel·lació del Lleó. Les referències a una doble banya fan pensar que tant Venus com la Lluna eren en fase creixent.

Hi hagué alguna nit d'un mes d'octubre, anterior a la publicació del poema (desembre de 1847), en què la

Lluna i Venus fossen en fase creixent, després d'haver travessat aquest últim planeta la constel·lació del Lleó? La resposta és afirmativa: només dos mesos abans de la publicació del poema, poc abans de l'alba del 31 d'octubre de 1847. Això dataria la composició del poema «Ulalume».

■ LITERATURA EN LA CIÈNCIA

En Poe la relació ciència-literatura va ser bidireccional i de vegades va tractar d'usar el seu mestratge literari per contribuir al coneixement científic. En ple apogeu de l'inductivisme, Poe lamenta l'excessiva confiança de la ciència en el mètode inductiu-deductiu com una màquina ben greixada per a extraure coneixement de la naturalesa; dubtava que hi haguera un mètode automàtic per a descobrir nous fets i defensava un major paper de la intuïció i de la imaginació (Poe, 2009):

No es pot sostenir que mitjançant el sistema que consisteix a arrossegar-se, adoptat amb exclusivitat, hagueren arribat els homes al màxim de veritat, ni tan sols en una llarga sèrie d'edats, perquè la repressió de la imaginació és un mal que ni tan sols es compensaria amb la certesa absoluta de la marxa del caragol.⁶

En el canvi de segle, l'inductivisme seria sotmès a una crítica seriosa per part de diversos teòrics del mètode científic, entre els quals va destacar Ernst Mach i sobretot Karl Popper. L'aparició

de teories científiques fonamentals que no es van basar en l'inductivisme, com la relativitat d'Einstein (en bona part, un treball de la imaginació pura), van posar la punta a aquest corrent filosòfic. Avui dia tenim clar que cap mètode pot substituir la creativitat, la intel·ligència o la imaginació. La ciència és una activitat de creació, i el paper de la imaginació, tal com defensava Poe, hi és imprescindible.

Però sens dubte l'aportació més important de Poe va ser la solució a un dels majors misteris de la cosmologia: per què la nit és fosca. Aquesta senzilla observació, coneguda com la paradoxa d'Olbers, va constituir un dels principals enigmes científics fins ben entrat el segle XX.

⁶ It cannot be maintained that by the crawling system, exclusively adopted, men would arrive at the maximum amount of truth, even in any long series of ages; for the repression of imagination was an evil not to be counterbalanced even by absolute certainty in the snail processes.

⁵ The skies they were ashen and sober;/ The leaves they were crisped and sere -/
 The leaves they were withering and sere;/ It was night in the lonesome
 October [...]

And now, as the night was senescent/ And star-dials pointed to morn -/
 As the star-dials hinted of morn -/ At the end of our path a liquescent/ And
 nebulous lustre was born./ Out of which a miraculous crescent/ Arose
 with a duplicate horn -/ Astarte's bediamonded crescent/ Distinct with its
 duplicate horn.

And I said: «She is warmer than Dian;/ She rolls through an ether of
 sighs -/ She revels in a region of sighs:/ She has seen that the tears are not
 dry on/ These cheeks, where the worm never dies./ And has come past the
 stars of the Lion.

To point us the path to the skies -/ To the Lethæan peace of the skies -/
 Come up, in despite of the Lion./ To shine on us with her bright eyes -/ Come
 up through the lair of the Lion./ With love in her luminous eyes.

La física newtoniana requeria d'un univers literalment infinit en extensió, ple d'estels uniformement distribuïts, per garantir el seu equilibri gravitatori; altrament tot col·lapsaria sobre el seu centre de masses. Però si tot estiguera uniformement farcit d'estels, en qualsevol direcció del cel en què miràrem, tard o d'hora hauríem de trobar un estel, un punt de llum, amb la qual cosa tota la volta celeste brillaria tant com la superfície del Sol. Per què no és així?

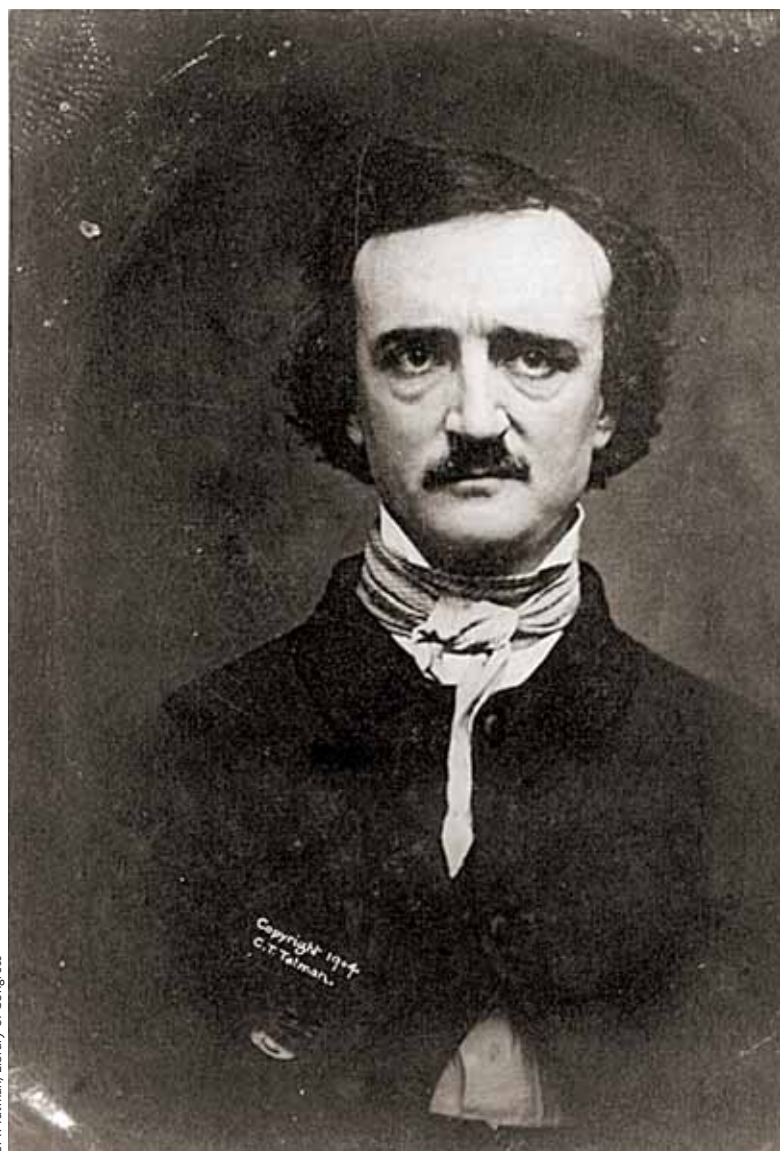
A començament del segle XX la ciència es pensava que havia trobat una solució: la quantitat d'estels en l'univers havia de ser finita i estar limitada a una gegantina estructura discoïdal que van anomenar galàxia. Tots els estels que observem formen part de la galàxia i giren al voltant d'un centre comú; així, la força centrífuga produïda pel gir contraresta el col·lapse gravitatori, fenomen que garanteix un univers en equilibri. Era la solució de l'univers-illa.

Però mig segle abans Poe havia trobat una altra solució que permetia l'existència d'un univers infinit ple d'estels. Segons sembla, la solució li va arribar com una sobtada inspiració (Vincelette, 2008), com li va passar a Arquimedes, per la qual cosa va plasmar els seus pensaments en un assaig, publicat el 1848, titulat *Eureka*, un treball summament extens (la major de les seues obres de no ficció), dens i ambiciós, carregat de metafísica, errors... i de sorprenents encerts científics. Poe hi proposava la seua solució a la paradoxa d'Olbers:

Si la successió d'estels no tinguera final, el fons del cel ens presentaria una lluminositat uniforme, com la que difon la Galàxia, perquè no podria haver-hi en tot aquest fons cap punt en el qual no existira un estel. Així doncs, si les coses són així, l'única manera de comprendre els buits que els nostres telescopis troben en qualsevol direcció seria suposar que la distància entre el fons invisible i nosaltres és tan immensa que cap raig que en procedesca haja pogut arribar-nos encara.⁷

En poques paraules, la llum dels estels més llunyans encara no ha arribat, la qual cosa implica que la velocitat de la llum deu ser finita i que l'univers degué tenir un origen, un instant inicial. Com hom podia esperar, l'acollida que els científics van dispensar a l'assaig *Eureka*, en què Poe havia posat tantes expectatives perquè fóra la seua gran contribució a la ciència, va ser realment freda.

⁷ Were the succession of stars endless, then the background of the sky would present us a uniform luminosity, like that displayed by the Galaxy – since there could be absolutely no point, in all that background, at which would not exist a star. The only mode, therefore, in which, under such a state of affairs, we could comprehend the voids which our telescopes find in innumerable directions, would be by supposing the distance of the invisible background so immense that no ray from it has yet been able to reach us at all.

C. T. Tatman/Library of Congress

Edgar Allan Poe feia servir sovint el llenguatge científic com a recurs discursiu per reforçar la versemblança del text, demostrava que estava al dia i que tenia un bon nivell de coneixements científics i tècnics.

«EL MODEL DE L'ORIGEN DE L'UNIVERS
PRESENTAT PEL MATEIX POE EN 'EUREKA'
S'ASSEMBLA MOLTÍSSIM AL PRIMITIU
MODEL DE BIG BANG PROPOSAT EL 1931
PER GEORGES LEMAÎTRE»

Per part de la comunitat literària, no va tenir millor acollida (per a la seua consternació, ni tan sols entre alguns dels seus amics). Aquest treball, realitzat després de la mort de la seua dona, segons sembla va consumir les darreres forces que li quedaven, perquè va escriure a la seua tia Maria Clemm: «Hauria de morir. No tinc cap desig de viure des que vaig fer *Eureka*. No puc aspirar a res més».⁸ La pèssima recepció d'*Eureka* el va fer enfonsar-se en un estat d'ànim depressiu del qual ja no es recuperaria mai. A l'any de la publicació d'*Eureka*, Poe moria en estranyes circumstàncies.

No obstant això, en la dècada dels anys 1920, l'astrònom Edwin Hubble va descobrir que els dèbils remolins de llum que va observar amb el seu telescopi eren en realitat altres galàxies, gegantines estructures discoïdals, anàlogues a la nostra galàxia i increïblement llunyanes; altres universos-illa, que apareixien en qualsevol direcció a què s'apun-tava. A poc a poc s'anaven acumulant proves que l'univers semblava ser, finalment, infinit en extensió i uniformement poblat de galàxies, objectes lluminosos que es podien observar en qualsevol direcció. De nou, la ciència es veia confrontada amb la paradoxa d'Olbers, i la confortable solució de l'univers-illa era descartada.

Avui dia sabem que la solució de Poe era la correcta: només la finitud de la velocitat de la llum (tres-cents milions de metres per segon) i el fet que l'univers haja tingut un principi explica que no hàgem d'usar ulleres de sol a la nit. Noves observacions de Hubble durant la primera meitat del segle XX descobriren la creixent separació entre totes les galàxies, i mostraren que l'univers es troba en expansió contínua, la qual cosa al seu torn reforçaria la suposició que hi havia hagut un moment inicial: el Big Bang. Aquesta teoria era confirmada després de descobrir-se el 1965 la radiació còsmica de fons de microones, el caliu fòssil de la gran explosió que va donar origen a tot.

Curiosament, el model de l'origen de l'univers presentat pel mateix Poe en *Eureka*, la irradiació de tota la matèria de l'univers a partir d'una partícula primordial, s'assembla moltíssim al primitiu model de Big Bang proposat el 1931 per Georges Lemaître (avui ja descartat), en el qual l'explosió d'un àtom primordial donaria origen a tota la matèria i a l'expansió de l'univers. Tant s'assemblen que no es pot descartar que Lemaître prenguera la seua inspiració inicial d'*Eureka*.

⁸ I must die. I have no desire to live since I have done *Eureka!* I could accomplish nothing more.

El reconeixement d'*Eureka* arribaria pòstumament. Entre altres, cal destacar allò que d'aquest imaginatiu treball afirmaria el 1940 el famós astrònom britànic sir Arthur Eddington (Quinn i Rosenheim, 1941):

Eureka no és una obra de senectut o el producte d'una ment desordenada. Al meu entendre és l'obra d'un home que tracta de conciliar la ciència del seu temps amb els anhels més filosòfics i espirituals de l'intel·lecte. Poe, a més de sòlids coneixements en ciències i matemàtiques, pareixia posseir el raonament d'un matemàtic.⁹

Encara més, el mateix Albert Einstein, després de llegir *Eureka*, escriuria en una carta de 1934 que aquest treball era «un bell èxit d'una ment inusualment independent».¹⁰ Gairebé un segle després, Poe aconseguia fer-se sentir pel món de la ciència. ☺

«LA PÈSSIMA RECEPCIÓ
D'«EUREKA» EL VA FER
ENFONSAR-SE EN UN ESTAT
D'ÀNIM DEPRESSIU. A L'ANY
DE LA SEUA PUBLICACIÓ,
POE MORIA EN ESTRANYES
CIRCUMSTÀNCIES»

REFERÈNCIES

- BEAVER, H. (ed.), 1976. *The Science Fiction of Edgar Allan Poe*. Penguin Books. Harmondsworth.
- MABBOTT, T. O., 2000. *Edgar Allan Poe, Tales & Sketches*. University of Illinois Press. Chicago.
- POE, E. A., 2009. *The Complete Works of Edgar Allan Poe*. Cosimo. Nova York.
- QUINN, A. H. i S. ROSENHEIM, 1998 [1941]. *Edgar Allan Poe: A Critical Biography*. Johns Hopkins UP. Baltimore.
- SHAW, R., 1988. *The Ragged Astronauts*. Baen. Nova York.
- VINCELETTE, E., 2008. «Beauty, Truth and the World: the Prophecy and Theology of Poe's "Eureka"». *E. A. Poe Review*, IX(2): 36-54.
- WALSH, L., 2006. *Sins Against Science: the Scientific Media Hoaxes of Poe, Twain, and Others*. State University of New York. Albany.

ABSTRACT

Poe: a Scientist at Heart. The History of Science Fiction.

When we talk about the origins of science fiction and literature, the names of Herbert G. Wells or Jules Verne immediately come to mind, indeed these prolific late nineteenth-century authors inspired later generations. However, few take account of Edgar Allan Poe, an author from the beginning of that century who inspired the aforementioned authors. True to say, if Verne and Wells were the fathers of science fiction, then Poe was undoubtedly the grandfather.

Keywords: Poe, science, science fiction, literature.

Fernando J. Ballesteros Roselló. Investigador de l'Observatori Astronòmic de la Universitat de València.

Eusebio V. Llácer Llorca. Professor titular del departament de Filologia anglesa i Alemanya. Universitat de València.

⁹ *Eureka!* is not a work of dotage or disordered mind. It is, I think, the work of a man trying to reconcile the science of his estate with the more philosophical and spiritual cravings of the mind. Poe, besides being fairly well-informed in science and mathematics, seems to have had the mind of a mathematician.

¹⁰ Eine schöne Leistung eines ungewöhnlich selbständigen Geistes.